

Ročník: 96 | číslo: 8
21. února 2016 | Cena: 10 Kč

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Církev a média

EDITORIAL

Lidský rod od pradávna provází prazvláštní nadání. Využit vše, co je mu na tomto světě svěřeno a darováno, k dobru, ve prospěch šíření dobra, pravdy a krásy, ale také směrem zcela opačným.

A tak je to i s médií. Spisovatel Benjamin Kuras správně uvádí, že jedním z poslání sdělovacích prostředků by mělo být ozdravování společnosti. Jaká je však realita, je zřejmé. Jak naznačuje sestra Šilerová v jednom z článků tohoto čísla, jsme ve stadiu, kdy medialita již sama tvoří svět. A nejen že to není svět dobrý a krásný, ale on to hlavně není svět pravdivý, žádné Ježíšovo „ano, ano – ne, ne“. Jde o „jakýsi masox skutečností“, interpretace interpretací událostí, které se staly-nestaly... síť, na kterou již nejsme napojeni, ale do které jsme vpleteni...

Ba co víc, sdělovací prostředky, jako jsou rozhlas, televize, noviny či internet, sice odstranily během necelého století bariéry vzdálenosti, coby překážky komunikace mezi lidmi, nicméně dnes jsme svědky toho, jak nové supermoderní technické vymoženosti tuto vzdálenost mezi lidmi opět vytvářejí. Jak nás technika nesblíží, nýbrž oddaluje. Místo vyřčených slov „mám Tě rád“ olajkuje dnes chlapec své milé její fotku na facebooku, místo kytičky k svátku pošle SMS.

Ano, milí čtenáři, realita dnešního mediálního světa není zrovna veselá, ovšem záleží jen na nás, do jaké míry tomuto všeobecnému trendu podlehneme a do jaké míry nikoliv.

A na novinářích, potažmo novinářích křesťanských periodik, záleží, nakolik využijí onoho obrovského potenciálu, který jim média nabízejí a budou svými zprávami čtenáře kultivovat a obohacovat. Nakolik se mediální svět postaví do služeb slova spásy, nakolik bude otevírat nové cesty pro setkání s evangeliem. Možnosti jsou nepřeborné. A můžete jich využít i vy. Kupříkladu formou příspěvku do našeho časopisu, jenž má zápas o pravdu, o pravou víru, ve svém názvu. Klára Břeňová

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Setkání v Hradci Králové

Chceme se s vámi podělit o pár postřehů ze **Setkání všech pastoračních asistentů, kazatelů a jáhnů**, které proběhlo ve středu 3. února v Hradci Králové. V dopolední části jsme se nakonec moc rádi zaposloučali do všech našich řádů, které s vtípem a přehledem přednášel bratr farář Vladislav Pek. A přítomní toto „nezáživné“ téma hodnotili takto: *podané přívětivou formou, stravitelné, přednáška byla odborně připravena, potřebuji pro praxi, praktická a potřebná přednáška, nutné stále připomínat,*

krátký seminář na toto téma by zasloužili i někteří duchovní, pomohlo mi více porozumět církvi, přeloženo do lidského jazyka...

Po obědě nás čekala přednáška psychologa a psychiatra pana doktora Prokopa Remeše. Téma **Bible a psychoterapie** se nám také moc líbila: *výborné, pokračujte v podobných přednáškách, splnila mé očekávání, přínosné, úžasné – díky, opět velmi dobré, o životě, skvělé – propojení psychologie s Biblií, není nad to si poslechnout otce zakladatele hagioterapie.* **JP**

Slavíme Světový den modliteb

Dne 4. března se připojíme k lidem ve více než 170 zemích světa, kteří se již od roku 1887 první březnový pátek schází ke společným modlitbám. Oslavíme **Světový den modliteb**, jehož **program** tentokrát **připravily ženy** z daleké exotické **Kuby** na téma: **„Když přijímáte děti, přijímáte mne“**.

Díky obětavé práci žen Českého výboru SDM se tímto programem můžete inspirovat i vy při svých shromážděních. Veškeré texty najdete na webových stránkách naší církve v sekci zprávy.

Věnujte pozornost především zajímavým informacím o zemi konání, jichž můžete využít k obohacení vašeho setkání, dále pak navrženému pořadu bohoslužby, sešitku písní se známostí Guantanamerou na slova národního hrdiny a básníka José Martího, ale také dětskému programu, jenž může obohatit kromě tohoto ekumenického setkání i náplň dětských táborů, společných víkendů a podobně.

Kubánské sestry navrhnou, aby účastníci při popíjení kávy nebo citrónové limonády byli nejprve informováni o zeměpisné poloze Kuby, její velikosti a počtu obyvatel, stručné historii a rovněž o službě součas-

ných církví – za pomoci svérázné kubánské hudby, fotografií a audiovizuálních materiálů. Vhodné také je opatřit si mapu Kuby, případně vyrobit z papíru květ motýlího jasmínu – národní kubánské květiny – nebo kubánskou modro-bílo-červenou vlajku. Pokusme se o různorodou prezentaci a mezigenerační účast.

Celopražské setkání se koná 4. března v našem vinohradském sboru (Dykova 1) od 17 hodin.

POZNÁVAT - MODLIT SE – KONAT (POMÁHAT).

Účelem tradiční sbírky je tentokrát posílit finanční prostředky našich spolusester z Německa, které organizují na Kubě projekty pomoci ženám a dětem. Číslo účtu SDM: 1925994339/0800.

Z loňské sbírky, konané v rámci programu připraveného ženami z Baham, jsme podpořily organizaci Mammahelp (částkou 75 tisíc Kč), která pomáhá ženám s rakovinou prsu.

Český výbor SDM vám přeje požehnaný společný čas příprav i samotného průběhu bohoslužby.

Zajímavé informace o Kubě a jejích obyvatelích přineseme v dalším čísle. **red**

Duchu svatý, svatá Moudrosti, zjevuješ se maličkým a dnes jsi přítomen v našich snech a nadějích. Přinášíme ti sny starých, víze mladých a dětskou moudrost.

Jako motýlí jasmín roste podél potoků a potřebuje čerstvou vodu, aby ukázal svou krásu, tak my potřebujeme Boží lásku a proud jeho moudrosti. Vyznáváme: v mnoha situacích jsme se neotevřeli Boží lásce. Společně prosíme o odpuštění. Pomoz nám, abychom se učili od dětí navzájem se přijímat, nikoho nediskriminovat, ale v našich společenstvích hledat smíření.

NAD PÍSEMEM

Rozpomeň se, člověče

Hospodine, rozpomeň se na mě pro přizeň, již svůj lid zahrnuješ, navštiv mě svou spásou.
Žalm 106,4

Gn 15,5-12.17-18; Fp 3,17-4,1; L 13,31-35

Ano, dnes se čte ze žalmu a volá se k Hospodinu, aby se rozpomenul. Není ovšem na čase to volání obrátit? O Božím rozpominání není třeba pochybovat. Svědčí o něm celá Bible, svědčí o něm dějiny. Jen naše vnímání skutečností, jen nemožnost Boha zpředmětnit a mít ho na dosah, k dispozici, vede nás lidi k pocitu, že je třeba pískat jako ptáče a plakat jako dítě, aby se Otec rozpomenul. Pouze zastření smyslu a utonutí v nesmyslech vede k tomu, že se člověk cítí opuštěně. Jen přervání základního vztahu důvěry vede k tomu, co Herodové tohoto světa tak rádi zneužijí... Právě proto zprava – zleva, zrakem – sluchem k nám tlačí zvěsti, jimiž otevřené smysly, nezastřený rozum a vnímavé srdce se snaží sevřít do krunýře strachu, zabalit do závoje nenávisti a učinit ochotnými poslouchat vůli určitých lidí.

A tak volám: Rozpomeň se, člověče – na Boha, abys později nemusel tolik volat, že se on má rozpomenout na tebe. Budeš-li totiž přebývat v jeho blízkosti každý den, lépe porozumíš i Ježíšově odpovědi na farizejskou starostlivost: Co ta liška Herodes?! Co je jeho moc proti moci Boží? Ještě tu mám práci, ještě tu mám úkol a můj čas vložený do Božích rukou mi nedovolí se děsit. I ti mocní jsou bezmocní proti Boží moci, která se projevuje uzdravováním, narovnáváním pochroumaného, vyháněním zla.

Rozpomeň se, člověče, kdo je tvým pravým vůdcem a zastáncem, tvou pravou autoritou, nenech se mást těmi, kdo to o sobě sami vyhláší. Nedej se mást houfným míněním, davovou nervozitou, nenech se sevřít zbytečnou úzkostí.

Rozpomeň se, člověče, a nenech se ohlušit, abys přestával být vnímavý k tichému a jemnému Božímu hlasu ve svém svědomí.

Rozpomeň se na rozpominání stařenek, které přivírají oči a s lítostí líčí, kolik lidí kdysi chodilo do sboru! Kam chodíš ty, kam tvoje rodina načerpat sílu života?

Rozpomeň se na smlouvu, kterou Hospo-

din uzavřel s Abrahamem, když mu ukázal hvězdnou

oblohu a přislíbil budoucnost, rozpomeň se na novou smlouvu lásky, kterou Ježíš zpečetil svou vlastní krví. A uvědom si, že to vše se tě týká do hloubky tvého bytí. Že právě to je tvůj základní kámen a jistota. Že Bůh se na své sliby, na své milosrdenství rozpominá. To nás je třeba upomenout, abychom v halasu světa konečně obrátili pozornost na podstatné!

Rozpomeň se na Boha a jeho výzvy, kvůli nimž posílal proroky, aby varovali před osudovými omyly, před život ohro-

žujícím zblouděním, aby burcovali obyčejné i bzučeli jako ovádi do uší mocných. Rozpomeňme se, jaké následky přinášela lhostejnost k Božím výzvám. Rozpomeňme se na Boží podněty v dnešní době, rozpomeňme se na Spasitele, který jediný přichází s pravou záchranou.

Z jámy ztracenců, kteří žijí od požitku k požitku, od nejistoty k nejistotě, od závislosti k závislosti, od beznaděje k beznaději, od hromadění k hromadění, je na čase rozpomenout se na Stvořitele a začít k němu volat, prosit o uzdravení nás samotných a našeho světa.

Jana Wienerová

Pane náš, rozsvítil jsi nám nad hlavami hvězdy,
aby tma našich temnot nebyla tak temná. Zavolal jsi nás k občanství v nebesích,
abychom prožili dobře svůj život na zemi.
Proměňuješ naše pochroumané a hynoucí tělo,
které jednou odevzdáme hrobu, ale ty nás probudíš do své slávy.
Máme mnoho přislíbeno. Mnoho jsi nám už daroval, mnohým zahrnul.
A přece - ještě víc můžeme očekávat.
Děkujeme za tvou převelikou milost a prosíme za nás,
kdo neseme pečet' tvé smlouvy:
Rozpomeň se na nás, abychom se na tebe nepřestávali rozpominat.
Abychom nespouštěli oči ze znamení spásy a neupadali zpět do strachů a hrůz
tohoto světa. Ale abychom v něm stáli pevně a věrně, s důvěrou v tebe. Amen.

DRUHÁ NEDĚLE POSTNÍ

Hospodine, pamatuj na svoje slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti; ať nade mnou moji nepřátelé nejásají. Bože, vykup Izraele ze všeho soužení!
ŽALM 25,6.2b.22

První čtení: Genesis 15,5-12.17-18

Tužby postní:

2. Abychom svého Pána v tichosti a pokoře následovali, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom svědectvím svého života vítězství Dobra, Pravdy a Krásy napomáhali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože Vykupiteli, ty nejlépe znáš naše slabosti, a proto tě prosíme: chraň nás na těle i na duši, abychom se oprostili od zlého myšlení i konání! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Filipským 3,17 - 4,1

Evangelium: Lukáš 13,31-35

Verš k obětování: Přísloví 21,30

Verš k požehnání: Žalm 106,4

Modlitba k požehnání:

Bože Vykupiteli, s modlitbou jsme dnes přišli k tobě, prameni vody živé, a tys nás posílil svátostným pokrmem a nápojem. Požehnej nám, ať neklesáme pod břemenem životních zkoušek! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 47, 95, 238, 172, 323

Myšlenky k našemu církevnímu tisku

Z odstupu času se Český zápas stává určitou „kronikou církve“. Ročníky Českého zápasu minulých let na nás dýchají svojí neopakovatelnou dobou a dokládají ve zprávách a článcích, čím naše církev žila, procházela a o co se v ní zápasilo. Jenomže Český zápas se netvoří pro budoucí historiky, kteří jej budou používat jako jeden z pramenů k dějinám naší církve, ale je psán především pro současné čtenáře.

Ve srovnání s některými obdobími, kdy církevní tisk byl bedlivě sledován v čase totalitního režimu, máme v současnosti značný prostor svobody projevu. To neznamená, že v církevním tisku může být dán neomezený prostor všemu. Různé názory a diskuse k některým aktuálním problémům a tématům jsou jistě užitečné. Je však potřebné rozlišit mezi **názorem jednotlivců a mezi stanoviskem církve**, které vyplývá z dokumentů sněmu a z usnesení, prohlášení a vyjádření těch zvolených orgánů, které nesou podle řádů svou odpovědnost.

Církevní tisk podobně jako jiná média informuje a současně formuje. Utváří svým způsobem mínění a pohled na církev našich dní. Podává především **zpravodajství** o dění v naší církvi, ale i v ekumeně, ve společnosti a kultuře. Pestrost zpráv má odrážet pestrost života a aktivit církve, o které se prostřednictvím tisku můžeme s druhými podělit.

Své oprávněné místo na stránkách Českého zápasu mají jistě historická témata, ale těžiště má být položeno na přítomnost. V tomto smyslu jsou nepostradatelné poutavě, zajímavě, srozu-

mitelně a čtivě psané **články k aktuálním náboženským tématům**. To je úkolem pro teology, duchovní a další přispěvatele. K tomu se nabízí příležitost i v měsíčním magazínovém čísle věnovaném některému konkrétnímu tématu.

Významným způsobem, jak představit určitou aktivitu a osobnosti, a jak prezentovat a sdílet názory a pohledy, je rozhovor. Jestliže v běžné reportáži redaktor sám píše, co kdo řekl nebo udělal, pak **rozhovor** znamená dát prostor tomu druhému k jeho vlastnímu vyjádření.

Náš církevní týdeník není novinami zaměřujícími se výhradně na události z našeho světa, ale má jako křesťanský tisk svůj duchovní, přesahující rozměr. Specifickým žánrem jsou pravidelná **kázání** jako aktuální výklad biblických textů, která napomáhají ke stálému životu s Božím slovem, a to i těm, již nemohou pro nemoc nebo svůj věk přicházet do liturgického společenství. V tomto smyslu náš církevní tisk jako celek má sloužit Božím slovu a stát se nositelem a šířitelem evangelia Ježíše Krista pro mnohé.

Tomáš Butta, patriarcha

Komu je šůry dáno...

Milí čtenáři, jedním z těch, kdo se svým umem podílí na vizuální podobě našeho časopisu, především magazínových čísel, a kdo je také zodpovědný za grafickou podobu nejrůznějších tiskovin našeho odboru, jako jsou pozvánky na církevní akce, plakátky, sborníky apod., je grafik Milan Udržal. V tiskovém odboru nastoupil v roce 2013 a my jsme rádi nejen za jeho profesionálně odvedenou práci, ale i za laskavý, lidský přístup a smysl pro humor, díky kterému ho jako kolegu mezi sebou máme moc rádi.

• *Kde se inspiroješ při své práci? Do jaké míry si myslíš, že grafik musí mít vrozený talent a do jaké míry se lze tomu, co potřebuješ ke své práci, naučit?*

Víš Kláro, to je tak. O přímé inspiraci nemůže být řeči, ale rád si prohlížím práci jiných a soukromě si ji ohodnotím. A zasunu do podvědomí. Nic neopisují, na to jsem příliš ješitný. Je pravdou, že je potřeba sledovat vývoj grafiky, aby člověk nestál opodál. To platí i o počítačové zručnosti.

• *Grafická podoba je jedna věc a obsah je věc druhá. Co bys na obsahu ČZ ze svého pohledu změnil?*

Je potřeba zdůraznit, řečeno mediální hantýrkou, že čtenář dostává jen za 400 Kč za rok obrovské kvantum kvalitních informací, které ho duchovně a intelektuálně obohacují. Trochu mi vadí příliš teologicko-odborné disputace, kdy po přečtení dvou odstavců nevím, o čem to je, a znovu si musím přečíst titulky, abych trochu chápal. Ne všichni máme titul ThDr.

• *Sám jsi věřící. Naplňuje Tě tedy práce pro křesťanský časopis více než v případě Tvého minulého zaměstnání?*

Tahle práce mi připadá smysluplnější, hodnotnější a s přesahem. A to jsem si vždy přál. V médiích se dnes vede boj s použitím nedovolených prostředků. Informace tam má jen jepičí život a zanedlouho je všechno jinak. Taková marnost. Na druhou stranu nežijeme ve vzduchoprázdnu a informace nás obklopují, dokonce o nás usilují a úplně nejde se od nich odstříhnout. Proto mám rád komentáře. Tam komentátor již odstranil balast různých informací a trochu uvažoval.

Za rozhovor děkuje Klára Břeňová

Můžeme oslovit i lidi vně církve

V čísle zaměřeném na církve a média by nemělo chybět slovo duchovního, jenž za léta své farářské praxe nasbíral též bohaté zkušenosti na poli spolupráce se sdělovacími prostředky, především pak při realizaci rozhlasových bohoslužeb. Právě na ty bychom se rádi bratra Zdeňka Kovalčíka, t. č. faráře v náboženské obci Zlín, zeptali i dnes. Pro zajímavost uvádíme, že má za sebou přípravu 18 rozhlasových bohoslužeb, 3 televizních přenosů, 18 studiových nahrávek pro tehdejší Rádio 6 - Svobodná Evropa, 2 pořady Křesťanského magazínu pro Českou televizi, z toho realizoval úspěšně jako duchovní 15 rozhlasových bohoslužeb, 2 televizní přenosy a pořídil 6 nahrávek pro Svobodnou Evropu včetně zmíněných pořadů pro Křesťanský magazín.

• *Ví se, že počátky historie rozhlasového vysílání se datují do dvacátých let 20. století... Jak je to s přenosem bohoslužeb? A jaké jsou vaše začátky v této oblasti?*

Kdysi dávno jsem si povšiml zvláštního koncového zařízení ve zdi sakristie slezskostravského Husova sboru. Ses. farářka Vlčková mi vysvětlila, že sloužilo k přenosům rozhlasových bohoslužeb - odtud totiž vedl kabel na blízkou poštu, která po telefonních linkách zajišťovala vysílání pro Český rozhlas. Velice jsem se tomu podívoval a ani ve snu by mě tehdy nenapadlo, že se dočkáme toho, že se bohoslužba církve znovu dostane do pořadů médií. Stalo se tak na počátku roku 1990, kdy byla první bohoslužba vysílána z domu sv. Václava v Olomouci. A pak každou neděli a každý svátek dle ujednání v ERC. Naše církev od r. 1990 do roku 2001 měla 11 rozhlasových bohoslužeb, pak se počet změnil, a to opět na základě ujednání s přihlédnutím k výsledkům sčítání lidu. Také Česká televize zajišťovala přímé přenosy bohoslužeb, zejména o svátcích. Poslechovost a sledovanost dle prováděných průzkumů byla tehdy velmi vysoká. Po televizní bohoslužbě na Štěpána v r. 1990, již vedl z Prahy tehdejší správce církve, br. biskup Zítek, připravilo ostravské studio v lednu 1991 přenos bohoslužby z Ostravy. Vybrali si sbor ve Vítkovicích. Br. farář Lapiš, předseda okrsku, mi tehdy řekl, to nemůžeme nechat jen tak. A tak jsme se pustili do přípravy. Sváteční bohoslužba v televizi byla přenášena o 1. neděli po Zjevení Páně, kdy jsme si připomínali také vznik naší církve. Kázal br. biskup Zítek, který sloužil spolu s faráři. Hrál jsem na varhany a řídil nově založený Komorní sbor Husova sboru ve Slezské Ostravě. A pak přišly kontakty se studiem Českého rozhlasu v Ostravě, zaměřené právě na Slezskou Ostravu. Proč na ni? Jednak pro blízkost studia rozhlasu a sboru, jednak pro vynikající akustiku.

Zvukový mistr hned věděl, kam má postavit mikrofony a snímal dokonale zvuk. Zatímco jsem seděl za varhanami a řídil pěvecký sbor, bohoslužby v první polovině 90. let sloužil br. Lapiš spolu s biskupem Zítkem. Podmínkou úspěšné realizace byl vždy a pro mne zůstává dokonale připravený scénář s časovými údaji i s uvedením míst, odkud se mluví, hraje, zpívá.

A pak přišly Vánoce 1997. Česká televize vysílala 25. 12. sváteční bohoslužbu, kterou jsem vedl se ses. Janou Šilerovou, jež posloužila kázáním. Pěvecký sbor zazpíval málo známou, ale nádhernou Vánoční mši Vladimíra Rottera. Je pozoruhodné, že už o dva dny později přinesla regionální příloha MF Dnes zprávu o bohoslužbě, dokonce i s fotografií a s originálním titulkem: *FARÁŘKA HRĚMALA Z KAZATELNY*. Pak přišly Vánoce 1998. Br. biskup mě pověřil vedením půlnoční bohoslužby. Ale kladl si podmínku: „Přijedeš ale do Olomouce, předložíš přípravu s kázáním.“ Učinil jsem tak. Po přečtení mi dr. Zítek dal imprimatur slovem: „Můžeš.“

Zatímco ve Slezské Ostravě jsem sloužil pro média o Vánocích, v období náhodského působení to byly sváteční velikonoční bohoslužby. Co se týče mého současného působení ve Zlíně, vzhledem k tomu, že nemáme vlastní sbor (scházíme se v evangelickém kostele), nemožnou od nás být vysílány přenosy. Nicméně br. biskup Šandera mě požádal, abych o svátku Křtu Páně v r. 2012 sloužil rozhlasovou bohoslužbu z brněnského sboru na Botanické, při které opět zazpívali moji ostravští pěvci. A pak opět

Slezská Ostrava na Pondělí velikonoční v r. 2014, kdy jsme sloužili s olomouckým biskupem br. Göblem.

• *A jak to bylo s nahrávkami bohoslužeb pro Svobodnou Evropu?*

Tyto přenosy si vzal „pod palec“ br. biskup Zítek, který mě pověřil jejich přípravou v r. 1997. Bohoslužby byly vysílány na vlnách Svobodné Evropy každou neděli od 14 hod. Jeden týden katolická mše od sv. Jiljí v Praze, další týden – nekatolická bohoslužba. Na naši církev to bylo asi 3x ročně. Kázalo se na texty dané /lectio continua/. Užívali jsme Kalousovy pobožnosti. Pěvecký sbor suploval lid. Technik rozhlasu pořídil záznam, který jsme další den ve studiu zpracovávali a doplňovali také pěveckými vstupy z našich CD. Zval jsem na natáčení řadu našich skvělých duchovních. Takto na zvukových záznamech zaznívá hlas třeba již zesnulých – br. faráře Dobromila Malého, Emila J. Havlíčka a dalších. Přípravu nahrávek jsem realizoval až do roku 2002.

• *V rámci Ekumenické rady církví pracuje i Komise pro sdělovací prostředky, již jste byl členem. Přináší činnost komise, která spolupracuje s redakcemi křesťanských pořadů v rozhlase a televizi, své plody?*

Členem této komise jsem byl od r. 1998 do r. 2001. Vzpomínám na plodná jednání, vpravdě bratrskou ekumenickou spolupráci, na řadu podnětů. Myslím, že to přináší dosud své plody.

Vítal jsem také četná setkání v podobě seminářů k prezentaci církve v médiích, které pořádala Náboženská redakce Českého rozhlasu v Praze. Zaznívaly tam vždy konkrétní impulsy k tomu, jak zlepšit připravenost přenosů. K tomu sloužily i poslechy konkrétních ukázek ze záznamů, jak a čeho se vyvarovat.

S lítostí však musím konstatovat, že až na výjimku setkání v roce 2001, kdy přijel br. biskup Štěpán Klásek s několika duchovními z Královéhradecké diecéze, nebyl o tyto semináře z naší strany zájem. Většinou jsem se účastnil spolu s br. ThDr. Jiřím Vaníčkem.

• **Můžete uvést nějaké kuriózní zážitky z vlastních přenosů?**

No těch by bylo... Např. půlnoční v r. 1998. Před bohoslužbou jsme se synem Jiřím vyzváněli více než 5 min. Pak sestoupat z věže, umýt ruce, obléci talár. Hned po vstupní písni jsem pocítil palčivé sucho v ústech. Ztížená artikulace. A tak došlo k „roztomilému překnutí“. Místo sláma – zaznělo – srá – sláma.

Nebo v Náchodě o Velkém pátku zpíval romský soubor Mirikle (Perly). Chodili na faru a chtěli zpívat, měli nesporný talent. A tak jsem jim řekl, chcete zpívat pro rozhlas? Mnozí lidé mě varovali. Vždyť to může být propad. Ale nebyl. Jen škoda, že tito mladí, když dorůstali, ztratili zájem, a naše úspěšná spolupráce skončila.

Připomínám si také rok 1995, kdy jsem připravoval pořad pro Křesťanský magazín. Duchovní slovo jsem předtočil ve studiu. Měl pak nastat den D, reportáž z májové pobožnosti se zpěvem Komorního sboru. Šest dnů před natáčením jsem se musel podrobit náročné operaci slepého střeva. Co teď? Podepsal jsem revers. Odvezli mě do sboru s ovázaným pásem, kalhoty svíral velký spínací špendlík. Já hrál na varhany, řídil sbor. Dopadlo to skvěle. Ale bohužel za dva dny rána začala hnisat a já byl pak přes dva měsíce ve stavu nemocných.

• **Jaké jsou ohlasy posluchačů, diváků?**

Po přenosu posluchači, diváci telefonují, píší SMS, dopisy. Setkal jsem se až na jednu výjimku vždy s pozitivními ohlasy. Posluchači předně vyjadřují vděčnost – zejména naši členové senioři. Díky přenosům jsem navázal řadu přátelství s mnoha lidmi napříč ekumenou. Lidé volají z různých míst, ba dokonce i ze Slovenska. Oceňují krásu naší liturgie. Naposledy přišla SMS. *Jsem v práci, poslouchal jsem, udělalo mně to velkou radost. Máte krásné eucharistické modlitby.* Posluchači se třeba ptají na naše vyznání víry i naše pojetí eucharistie. Jsou velmi vnímaví. Např. jedna lingvistka se mnou polemizovala o užití modálních sloves (o svátku Křtu Páně) – „mám, musíš“. Někteří naši příslušníci jsou ale velmi konzervativní v tom, že mnohé užívané z domácí tradice považují za cizorodý, ba škodlivý prvek. Např. vánoční *Přispěj nám*, zpívaný chvalozpěv apod. Jedno velikonoční pondělí, kdy jsem kázal na text o emauzských učednicích a zmínil jsem se o klášteře v Emauzích, který byl zničen náletem

v r. 1945 a opět povstal z trosek, mně volala jedna vysokoškolská pedagožka se slovy: „*To jste neměl až tak zdůrazňovat. Vadí mně, že v naší společnosti vládne protiamerická nálada.*“

• **Je čas vymezený v rozhlasu a televizi náboženským pořadům dostatečný? Setkáváte se s větší „poptávkou“ či naopak spíše s názory, že na to, jak ateistická jsme země, je pořadů dost?**

Čas vymezený v rozhlasu a televizi je dostatečný, leč mnohdy ho nedokážeme plně a kvalitně využít, a to díky nedokonalé připravenosti. Je nanejvýš nutné si připravit doslovný scénář – text písní, liturgie, modliteb, kázání. Nelze improvizovat, realizovat momentální nápad. Je nutno vědět, co musí zaznít a co mohu v případě nedostatku času vynechat. Scénář musí obsahovat konkrétní časové údaje, je třeba také počítat s rezervou. Stává se, že bohoslužba končí bez pozhánání, dokonce někdy skončila uprostřed modlitby Páně. Naopak jindy byla bohoslužba i ukončena písní a pak bylo ticho trvajícím více než minutu. Do rozhlasové bohoslužby nepatří interní oznámení, sáhodlouhé exkurzy o historii obce, sboru či výzvy v liturgii: Postavme se, posadíme se... Naopak by se nemělo zapomínat na poděkování posluchačům a na oznámení kontaktu pro případné dotazy či připomínky.

Je kontraproduktivní zvat si varhaníky či zpěváky mimo církev, kteří neznají liturgické dění. Bohoslužba by měla být vysílána z prostředí našich sborů, kde jsou slušné varhany (vyvarovat se elektronických nástrojů), dobrý varhaník. Pověřen by měl být vždy osvědčený dobrý liturg a kazatel. Bylo by dobré připomenout, že v 90. letech se zasloužil o archivování záznamů bohoslužeb br. Vaněrka. Bylo by žádoucí opět pořizovat nahrávky a pak tyto analyzovat na seminářích, aby se kvalita prezentace církve v médiích zlepšovala.

Domnívám se, že pořadů přes nedávná omezení je stále dost. Měli bychom být za to vděční. Pro církev je služba v médiích velmi důležitá. Může totiž oslovit i ty stojící vně zájmu o církev a Kristovo evangelium. A zvláště nyní, když rozhlasové přenosy bohoslužeb vysílá Český rozhlas 3 – Vltava, stanice věnující se krásě hudby a mluveného slova. A to je a mělo by být pro nás zavazující. Z uvedeného vyplývá, že je stále co zlepšovat.

Za rozhovor srdečně děkuje redakce

S Alfredem Fuchsem o pravdě, davu a demokracii

I ve styku s davem, s obecnstvem a s veřejností má platnost slovo Písma, že „Pravda osvobodí vás“. Ohledy na duši davu se týkají formy, nikoliv obsahu. Jako v diplomacii, platí i v politice davové, že člověk nemá nikdy říkati, co si nemyslí, ale ovšemže má říkat vše, co si myslí, a že máme vždy mluvit pravdu, ale že nemusíme vždy mluvit. Kdo by davu soustavně lhal, brzy by upadl u něho v nemilost. A nikomu se dav nemstí tak jako svým věrejšími bůžkům. Z psychologie davové nikdy nelze odvozovati omluvy pro úchylnou morálku v politice. Davu není ani dovoleno, ani radno lhát. Vracíme se opět k výroku Rašínovu, že národu se má vždy říci pravda. Třebaže ji nesnese vždy celou najednou. V dobách svízelných je nejhorší metodou tajnostkárství. Často se poukazuje například v době hospodářské tísně na to, že veřejnost spíše snese opatření tvrdé, bude-li na ně připravována, než když z taktických důvodů na ni spadne jako blesk zčistajasna.

Hovory s Karlem Čapkem

• **Jak se díváte na své novinářské povolání?**

Domnívám se, že jsem novinář. Nedělám to vedlejší rukou, беру to stejně vážně jako literaturu. Přál bych všem spisovatelům, aby měli novinářskou školu, aby se naučili o vše se zajímat. U literatury mě hrozně trýzní, že autor většinou vězí ve svém uzavřeném světě. Spisovatel má žít ve světě, který patří všem. I novinářství je pokus o uni-verzálnost. Po všem se musí jít, nutno se zajímat o celý svět, nejen o určitý výsek. Chesterton, Wells, Shaw jsou také novináři.

• **Pane doktore, redigujete Knihovnu životní moudrosti. Dal jste popud k jejímu založení. Co byste nám řekl o jejím poslání?**

... Člověk si musí vždycky uvědomit, pro koho co píše. I jako novinář i jako autor si musí stále říkat: vychovat, vychovat, vychovat. Výchova není v tom, poučovat lidi nebo jim dělat kázání, ale dát jim příležitost, aby sami mysleli, aby sami srovnávali.

Rozpravy Aventina

Co rádi čtete?

Znáte počítačovou hru Minecraft? Věřím, že mnohým z vás ji představovat nemusím. Je to svět složený z kostek, kde každý hráč může přetvářet krajinu podle své fantazie, postavit si dům, těžít suroviny, pěstovat zeleninu, chovat ovce... Aby to nebylo tak mírumilovné (někteří by řekli nudné), váš život ve hře ohrožují různá stvoření – creepři, skeletoni, endermani, pavouci... Když ovšem víte, jak na ně, můžete se ubránit. Navíc je to přece jen hra...

To si mysleli i kluci jednoho bouřlivého dopoledne, kdy se spolu sešli u počítače. Najednou ovšem do domu udeřil blesk, zkratoval elektrické vedení a nějakým záhadným způsobem se David s Lukášem ocitli přímo ve hře. Navíc se tam s nimi – na jiné místo - dostala i spolužačka Zuzka, která hru nikdy nehrála a nezná její pravidla. Ta ovšem navíc přestávají platit. Jde skutečně o život. Jediná naděje je spojení přes mobil se spolužáky, kteří se je od počítače snaží zachránit.

Tak začíná děj napínavé knížky nazvané Zajatci Minecraftu od Petra Heteši, která vyšla v nakladatelství CPRESS roku 2014. Myslím, že si ji vychutnají především ti, kdo tuto hru znají. A mohla by je zaujmout natolik, že pro jednou dají čtbe přednost před počítačem.

Sněhulák

*Koulim kouli dokolečka,
snad sněhulák zimu přečká.
Zafoukej mi, větříčku,
vyválej mi kouličku.*

*Tři kouličky dej na sebe,
jejda, jeжда – to to zebe!
Už tu stojí v plné kráse,
zítra ho postavím zase.*

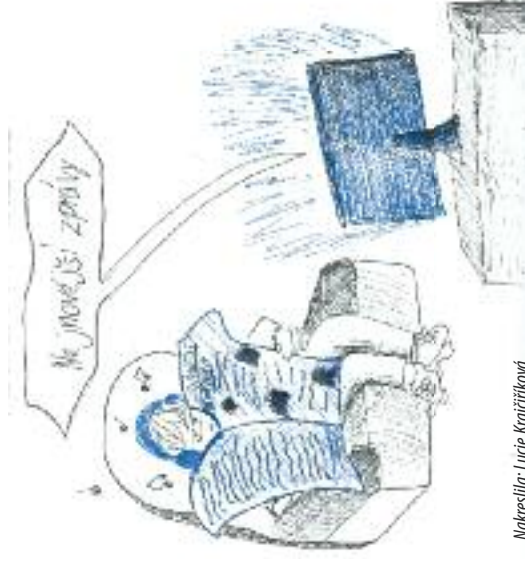
Verše a ilustrace Jitka Vestfálová (Landová)

Média všude kolem nás

Kdyysi dávno se lidé informace o dění v okolním světě dozvídali jen z velmi omezených zdrojů – třeba od kupců, kteří putovali z města do města, nebo z kázání v kostele. Dnes jsme informačními zdroji obklopeni na každém kroku – televize, noviny, rozhlas, internet... Dozvíme se nejen vše, co chceme a potřebujeme, ale i spoustu věcí, o kterých vlastně ani nestojíme. Jen těch reklam, co denně člověk slyší nebo vidí (mimo chodem, všiml jste si, že slovo reklama má stejný kořen jako slovo klamat?). Díky médiím se může člověk rychle proslavit – mnoho lidí, zvláště dívek, touží stát se filmovou, hudební nebo televizní hvězdou. Média ale mohou stejně rychle také ničit – stačí, když se o někom zveřejní nějaká nepříznivá zpráva. A to ještě ne vždy musí být přinejmenším může být podána překrouceně. I když se pak třeba později ukáže, jak to bylo ve skutečnosti, pověst toho člověka nebo třeba instituce už je stejně poškozena.

Nakreslila: Lucie Krajčůřiková

Nevěříme tedy úplně všemu jen proto, že „to říkali v televizi“. Vždyť i tam jsou jenom lidé, různě omylní a také s různými motivy.

Nenechme se také informacemi zahlcovat – vždyť je tolik jiných zajímavých činností, které můžeme provozovat místo sezení před televizní obrazovkou nebo monitorem počítače. Podívejte se, jaké je venku počasí (to se dá zjistit nejen na internetu, ale i pohledem z okna), a vyražte do přírody!

Modlitba

Milý Bože,
dnes tě prosíme za všechny novináře, redaktory a reportéry. Mají velkou moc, protože lidem přináší informace, kterým ostatní většinou věří. Prosíme, ved je, ať tuto svou moc využívají k dobrému. Amen.

Masopustní masky

Jistě znáte, děti, výraz opičit se, dělat opičky. Používá se, když někdo kopíruje chování druhého nebo někoho napodobuje, většinou s cílem toho člověka a jeho chování zesměšnit. Opička mu dala název právě proto, že tato zvířátka ráda napodobují vše, co kolem sebe vidí.

Eliška měla ve své třídě také jednu malou opičku. Nebudete tomu však věřit, tahle její začáčka se v žádném případě po nikom neopičila. A to ji přitom její spolužáci k tomu

jaksi ošizeni, když je nemáte.

Opička se s tím světila Elišce. Ta už si také všimla, že děti na opičku dorážejí, aby je bavila, i když do toho vůbec nemá chuť. „Každý jsme jiný, děti, to dobie více“ promluvíla proto ke své třídě hned druhý den.

„U nás je to dokonce mnohem lépe vidět než jinde. Kdybych měla například třídu složenou jen z koťat, i tady by byly rozdíly, ale určitě ne tak výrazné. Ani opičky nejsou všechny stejné. Tak se s tím smířme a snažme se každý hledat

na druhém to hezké,

v čem vyniká.

Ale aby vám to nebylo

lito, pokračovala po

chvilku, „zkusíme si takové

male „opičení“ my

všichni. Je právě maso-

pust a to je obdobi

karnevalů. Proto si každý

na zítřek připravte masku

jiného zvířátka, než jste

vy sami. Zkuste se za-

maskovat tak, abychom

nepoznali, kdo se pod

maskou schovává.

Zároveň můžete zahrát

chování, které je pro

zvířátko, jež předvádíte,

typické. Uvidíte, že to

bude veliká zábava!“

Děti se nadšeně rozběhly domů připravovat si masky a vymýšlet, co budou předvádět.

Druhý den se sešly a v některých případech bylo opravdu obtížné poznat, kdo se pod maskou skrývá. Všichni si užili spoustu legrace a opička byla moc ráda, že už se nečeká jen od ní, aby ostatní bavila.

Jana Krajčířková

Soutěž o tři knihy

Toto číslo je zaměřeno na téma církev a média. K tomuto tématu proto směřuje i naše soutěž. V následujících přesmyčkách se skryvají různé typy médií, jejichž prostřednictvím se můžeme něco dozvědět – nejen o církvi – tedy získat nějaké (viz tajenka). Tajenku dostanete tak, že si z vyřešených přesmyček vypišete písmenka udaná číslem v závorce. Pošlete nám své řešení na adresu redakce nebo mailem na jana.krajcirikova@ccsh.cz nejpozději do konce března, jména výherců knížek otiiskneme v dubnovém čísle.

NRITENTE (1)

HIKNA (2)

LIFM (1)

VONINY (2)

SAZHORL (1)

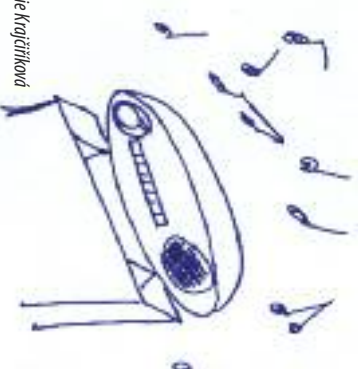
AMRELAK (6)

SPOČISA (2)

BOFAKOCE (3)

ZETEVILE (4)

Makrešlilar: Lucie Krajčířková

Blahopřejeme výhercům soutěže z prosincového čísla

(tajenka: Přijíme vám radostné Vánoce.):

Kryštof Kubín z Prahy

Kateřina Mašínová

Majda Pokorná z Kolína

Objevy strýce Mikuličky

1. část

Před mnoha lety jsem chodil do obecné školy (jak se dříve nazývala základní škola) v jedné malé vesnici. Celé dopoledne, kdy jsme seděli s rukama za zády v lavicích, jsme se těšili na to, až se odpoledne sejdem na trávníku u akátu před chaloupkou nedaleko školy a budeme si tam hrát. Těch her byla spousta. Uvádím zde jen některé: na schovanou, na palestru, na blechu, na rybáře, na státy, na třetího a další. Občas se stávalo, že se dveře chaloupky otevřely a v nich se objevil starší muž, který se opíral o hůl. Byl to strýc Mikulička. (Tehdy se neřikalo „pan“ a „paní“, ale „strýc“ a „tetička.“) Dobeňhal se k lavici pod akátem a v tu chvíli jsme se všichni seběhli k němu a usadili se na zem. To proto, že strýc Mikulička prožil spoustu úžasných dobrodružství a uměl o nich poutavě vyprávět. Vyznal

se také ve všech řemeslech a svou zručnost skvěle uplatňoval po celém světě. Dokud byl plný sil, vydával se každým rokem v květnu za práci a domů se vracel v září. Bez dechu jsme naslouchali jeho zážitkům z plavby do Ameriky, jak s ostatními námořníky bojoval s piráty, jak potom v Arizoně hledal zlato, jak s indiány bydlel ve vigvamech, jak na velbloudu putoval po Africe napříč saharskou pouští, jak vylezl v Asii na nejvyšší horu světa Mount Everest, jak v Austrálii poznal podivuhodné tvory, jako je například kakadu, vakoveverka, kasuár, velechovst a ptakopysk, a jak na severním pólu zamrzl v ledu a kamarádi ho museli donést i s tím ledem k ohni, aby roztáli, a tak ho zachránili.

Zdeněk Svoboda
(pokračování příště)

Nakreslil: Ferdinand Krajčířik

Ženu statečnou kdo nalazne?

Královna Ester

7. část

Královna Ester je nesporně jedna z nejstatečnějších žen, o které se v Bibli píše. Příběhu o ní je věnována celá biblická kniha. A je to příběh docela napínavý. Děj se odehrává v době babylonského zajetí, na dvoře perského krále Achašverše. Ten poté, co zapudil svou manželku Vašti, hledá novou královnu. Toho využil žid Mordokaj a doporučil mezi uchazečky i svou sestřenicí Ester, kterou vychovával po smrti jejích rodičů. Ester se králi zalíbila a učinil z ní královnu.

Jestli si ale myslíte, že od té doby vedla pohodlný a bezstarostný život, mýlíte se. Králův rádce Haman se totiž rozhodl vyhladit všechny židy – a to jen proto, že Mordokaj se mu odmítal klanět. Ester zatím králi neprozradila, že je také Židovka. Má mlčet a zachránit si tak život, nebo se má přiznat ke svému původu? Ester se rozhodla, že se pokusí zachránit nejen sebe, ale i všechny ostatní židy. Věděla, že král je prchlivý, pamatovala si, jak naložil se svou předchozí manželkou, přesto riskovala a požádala jej, aby ji vyslechl. Její a Mordokajův plán se nakonec vydařil, židé byli zachráněni a Haman potrestán. Na památku této radostné události dodnes židé slaví svátky púrím, při kterých je čtena právě kniha Ester. Určitě si ji také přečtete, třeba převyprávěnou, je to opravdu napínavý příběh.

Nakreslila: Lucie Krajčířiková

N apadlo vás někdy, že byste chtěli být spisovatelem? Nebo novinářem? Pak si to určitě můžete vyzkoušet už teď a začít vydávat svůj vlastní časopis – třeba třídní nebo i pro celou školu.

Zdá se vám to příliš obtížné? Snadné to určitě není, ale jde to. Co všechno musíte na začátku promyslet? Treba to, jak se časopis bude jmenovat, kolik stránek bude mít a v jakém formátu. Může vycházet pravidelně nebo občas (když vás ale „netlačí“ termíny, může hrozit, že nevyjde nikdy). Jaký bude náklad – tedy kolik kusů každého čísla vytisknete? Zezačátku se určitě držte při zemi – vzdýt pokud budete mít úspěch, vzdychky můžete náklad zvýšit. Časopis může mít pravidelné rubriky (například rozhovory, pozvánky na akce, reportáže, vtipy, soutěže nebo

Zkuste vlastní časopis!

třeba recepty – fantazii se meze nekladou) nebo nemusí. Pravidelně zapiňovat rubriky je samozřejmě náročnější než ta druhá varianta. Důležité je také si ujasnit, jestli časopis bude černobílý nebo barevný, případně kombinovaný (v barvě třeba jen obálka nebo vybrané stránky). Barva je rozhodně mnohem atraktivnější, zvlášť když budete mít hodně obrázků a fotek, stojí to ale mnohem víc peněz.

Učitelé je lepší, když se vás do toho pusí víc a každý si vezme na starost jednu oblast. Někdo může dělat reportáže a rozhovory o tom, co zajímavého se kolem děje. Další může psát třeba povídky nebo fejetony. Ten, kdo rád kreslí nebo fotí, může pro časopis připravovat ilustrace nebo třeba i komiks. Určitě se hodí mít někoho ve funkci „šéfredaktor“, který dohlíží především na to, aby všechny příspěvky byly dodány včas, a určí, co bude na které stránce. Pokud máte po ruce šikovného grafika, který vše pěkně upraví, je to výhra. Na škodu není ani dobrý česťinář, který vám udělá korekturu, aby se časopis nehemžil hrubkami. Jistě musíte zvážít i určitě finanční náklady, které s tím jsou spojené – tedy především na papír a kopírování. Pokud najdete „sponzora“ ve škole nebo mezi rodiči, je to skvělé. Podle toho se pak rozhodnete, zda

budete časopis rozdávat zdarma nebo za něj stanovíte určitou cenu. Hlavní investicí je ovšem samozřejmě váš čas.

Zdá se vám to ještě obtížnější než na začátku tohoto textu? Vezměte ale v úvahu i výhody, které to přinese. Naučíte se při tom spoustu věcí, které se vám v budoucnu určitě budou hodit – například si v praxi vyzkoušíte, co se v literatuře učíte více méně jen teoreticky – jak se píše třeba fejeton, reportáž, rozhovor, povídka. Každý z těchto útvarů má trochu jiná pravidla, jiný rozsah, jiný styl. O tom, že se výrazně zdokonalíte v češtině – v gramatice i ve slovní zásobě, se ani zmiňovat nemusím. Praktická práce s různými počítačovými grafickými programy také není pro budoucí život na škodu. Ostatně ani zkušenost s projektem jako takovým – jeho přípravou, realizací, týmovou prací. Pokud budete dobrý tým a bude vás to bavit, určitě si přitom užijete i spoustu zábavy.

Dobře si pamatuji, jak vydávala časopis třída mojí dcery. Protože měli nadšenou paní učitelku, začali s tím už od první třídy. Pravda, nejprve to byla spíš práce rodičů, ale i pro nás to bylo přínosné. Když nic jiného, lépe jsme se spolu seznámili. Časopis vycházel jednou měsíčně a každé číslo bylo zaměřené na vybrané téma, které jsme pojednávali z různých hledisek. Treba vesmír nebo Afrika. V den, kdy časopis vyšel, chodila celá třída po školních chodbách v kostýmech, souvisejících s tématem, a časopis nabízeli spolužákům. Ty prvňáky si rozhodně velmi rychle zapamatovala celá škola... Později měli na škole dokonce i jeden volnočasový kroužek zaměřený na tvorbu školního časopisu. Věřím, že

pokud to budete myslet vážně, podporu najdete určitě i ve vaší škole.

Tak co – pusťte se do toho? Nebo už časopis dávno vydáváte a to, co vám tu vyprávím, pro vás není nic nového? Skvěle! Vyjde-li vám čas, napište nám o tom! Nebo nám pošlete některý ze svých úspěšných příspěvků, který ve vašem časopise už vyšel.

V každém případě vám držíme palce, ať má váš časopis co nejvíce spokojených čtenářů a přispěvatelů!

Jana Krajčírková

Nakreslila: Lucie Krajčirková

Církev a tisk

Titulek zjednodušuje, jako konečně každý titulek. Protože je nutné taky vzít v úvahu druhou polohu – tisk a církev. Přičemž by místo tisk bylo správnější sdělovací prostředky. Na toto dvojtéma proběhla v září 2004 v Brně na Lipové třídenní konference za účasti renomovaných žurnalistů, politologů, teologů a dalších odborníků na oblast sdělovacích prostředků, kde exceloval i Benjamin Kuras. Od té doby jsem nezaznamenal – alespoň v naší církvi – hodnotnější, fundovanější a podnětější setkání, které by se zmíněnou oblastí zabývalo.

Materiál z konference má desítky stran a zhruba 12 hodin fonozáznamu. Vtěsnat do tohoto článku výstupy, myšlenky a podněty, které tam zazněly, lze jedině za cenu značného zjednodušení, které svádí k jisté paušalizaci. Ve snaze minimalizovat toto riziko, vycházel jsem z materiálů brněnského setkání, a tudíž jsou tyto řádky vlastně jakýmsi sylabem z konference.

Poznámka tzv. „pod čarou“ – zcela jistě by stálo za to obdobná setkání zrealizovat alespoň jednou za rok.

V tématu církev a sdělovací prostředky jde vlastně o dvě „podtémata“: • působení církve na obraz a tvář sdělovacích prostředků; • postavení církve ve sdělovacích prostředcích – jak jsou církve, jejich členové a představitelé prezentováni.

Příznivejše si, že v prvním případě lze situaci shrnout dvěma slovy: nic moc. Současný církevní tisk – v případě ČČSH například Český zápas, Teologická revue a další, zejména lokální periodika, cílí především do vlastních řad. Jejich výstupy k (necírkvní) veřejnosti jsou v podstatě nulové. Je tomu tak i proto, že témata v tomto tisku jsou tzv. „úzce profilována“, jejich zaměření a šíře záběru oslovují malý okruh lidí, zabývají se v podstatě sama sebou. Možná teď leckoho popudím, ale to, co mi chybí, je vize ústící do dobře zpracované strategie, jak více, šířeji a lépe „prodat“ činnost církve, a to na poli náboženském, kulturním, společensky osvětovém, ale i v sociální oblasti. Z toho pak zákonitě vyplývá i odpověď na bod druhý. Nenalhávejme si, že sebelepší práce cír-

kve v uvedených oblastech sama od sebe výrazně zlepší obraz církve v očích veřejnosti. Pro drtivou část žurnalistů stále platí, že: dobrá zpráva – žádná zpráva. Změna v tomto směru je sice možná, avšak je to na velmi dlouhou dobu a je to podmíněno, jak jsem zmínil, velmi dobře zpracovanou vizí a z ní vycházející koncepcí, jak taktickou, pro současnost, tak strategickou – dlouhodobou, v řádu let. „*Jedním z posláním sdělovacích prostředků by totiž mělo být i ozdravování života společnosti. Což je nekonečná a obtížná práce, protože je mnohem snadnější bránit zlo před dobrem, než naopak.*“ (B. Kuras). O čem bude žurnalistika informovat a jak tím bude ve veřejnosti vytvářen obraz – například o církvi, závisí na tom, co a jak bude vysvětlovat, v čem bude veřejnost vzdělávat, jakými hodnotami a záměry se nechá vést.

Dále jde například i o to, kdo a jak obraz církve (a nejen jí) ve sdělovacích prostředcích vytváří. Mnozí žurnalisté, ale i „příspěvatelé“ často nerozlišují mezi principy zpravodajství a komentátorství. Výstupem pak je jakýsi mix – zkřížení obou profesí, a tak se stává, že zpravodaj zároveň i své zprávy komentuje. Kořenění zprávu svým názorem i osobitým pohledem na událost, o které má podat nezaujatou a nezkreslenou informaci. Dalším nešvarem je nízká informovanost žurnalisty (i příspěvatele), křížená s vysokým sebevědomím, kombinovaná s nechutí si informace ověřovat, protože přeci... na internetu a ve Wikipedii je všechno... V časech starého Izraele to byli proroci, kteří plnili úlohu jakýchsi žurnalistů, namnoze „investigativních“. Ačkoliv je často brali za bláznů, nikdo je neumlčoval, nezavíral do vězení, na psychiatrickou kliniku. Jaké jsou tedy ony styčné body, souvislosti, mezi těmito proroky a dnešními médii? Jaká je geneze a poslání novinářiny? V současné době relativizace hodnot, ztráty víry v soustavu věčných hodnot, v časech nezájmu o vyšší univerzální princip tvoření, má novinář (a nejen on), obtížný a důležitý úkol: jak neustále nacházet nějaký kompas, který by sloužil k plnění zásadní funkce žurnalisty – přispívat k ozdravování společnosti. **Solidní žurnalista musí neustále pěstovat vědomí rozdílu mezi dobrem a zlem, oživovat a obnovovat tuto povinnost.** (B. Kuras).

Stanislav Kubín

Nekorektně o korektnosti

Korektnost. Čím dál citovanější pojem, který je v pomalu do extrému posouvaném smyslu toho slova pokládán za důvod všeho chaosu kolem nás. Prostě: ztráta smyslu pro proporce. Dle slovníku naučného „korektní“ znamená „správný, přesný, poctivý, společensky bezvadný, uhlazený, jazykově vybroušený“. Nenapadá vás, že takový by mohl být i ďábel? Korektnost přehnaná ovšem znamená, že se věci nenazývají pravými jmény, posouvá a uhlazuje se skutečnost. Žádné „ano, ano - ne, ne“. Říká se jen to, co se chce slyšet, aby se neurazilo a nedotklo.

To přece moc dobře známe z času totality. Skutečnost se v nahé pravdivosti nepojmenovávala nejprve ze strachu. A pak pro svůj klid se už ze setrvačnosti dál říkalo jen to, co se říct mohlo a co „ti nahore“ chtěli slyšet. Paradoxně se k téhle „korektnosti“ dopotácel dnešní svobodný západní svět i my. Vtip říká, že chcete-li filmového Oscara, tak buďte černou ženou nejlépe na vozíku, gayem se znakovou řečí nebo aspoň transvestita. Absurdní? Korektní? Vtipně neslušné? Neslušně vtipné? Kde je pak ztraceno v překladu Ježíšovo „ano, ano - ne, ne“...

Málokdo byl v dějinách tak nekorektní jako Ježíš Kristus. To, co říkal, nechtěli mnozí vůbec slyšet, uši si zacpávali, z měst ho vyhazovali, z rouhání obviňovali! A jak skončil? Zcela nekorektně. Nechce se ani domyslet, kdyby dnes do vlastního přišel... Církev by

ho cenzurovaly či umravňovaly, média by ho využila, zesměšnila a pak s ním zametla, politici by ho „korektními“ pomluvami ničili, bulvár by se přidal a jen pár bláznů by za ním stálo.

Korektnost nemusí být vždy slušnost, může dokonce zakrývat pravdu. Nekorektnost nemusí být vždycky hrubá, když nekorektně pojmenuje věci, jak jsou. Pravda je málokdy korektní. Ježíš byl přece Cesta, Pravda i Život! K onomu „ano, ano - ne, ne“ je třeba mnoho odvahy. A zdravého selského rozumu. Ale pak se konečně lépe začneme orientovat v tom chaosu dnešního světa. Porozumíme náboženským rozporům arabského světa. Ekonomickému propojení Západu s Východem. Politicko-mocenským sporům. A navíc nám konečně zpětně dojde, kým jsme my sami! I když jsme sekulární stát, ať chceme nebo ne, žijeme a tyjeme z kořenů nábožensko-křesťanské kultury. Prošli jsme v dějinách bolavými náboženskými zápasy, které nás dovedly k náboženské svobodě i ekonomické prosperitě. Ale taky víme, že nám nikdo neodpáře kolonie a dvě světové války. Pro tyhle zkušenosti známe cenu milosrdnosti a soucitu a to nás vede k tomu pomáhat, rozdělovat se o to, co máme. Ne ovšem k tomu nechat se zneužívat. Musíme chránit a opatrovat to, čeho jsme bolavými zkušenostmi dosáhli. Není to nic moc, ale přece: demokracie, byť kulhavá, svoboda v dialogu různosti názorů, svoboda náboženská ve vzájemném respektu. Všichni jsme přece děti jednoho Otce.

Zcela nekorektně: stárnoucí bílá ženská a ještě k tomu emeritní biskupka

Společnost bude musit také přestat bavit se z hříchů lidských; neboť to jest čirý opak nápravy a náboženství vůbec. Nynější novinový tisk jest v tomto ohledu většinou na úrovni nejbohaprázdnejšího barbarství. Denní sensace, vyličované s rafinovanou pochoutkou čtenářstvu, jsou strašnou školou mravního nevkusu a necitelnosti - o pohotovém návodu k zločinnosti ani nemluvě.

Karel Farský, Naše Postyla

Kousek pravdy

Pokud se mluví o některých obecnějších zvycích a mravech, ujišťují znalci místních poměrů, že u nás se tak říkající nebrává pravda na zlaté vážky. Nechci tím říci, že se u nás nadmíru lže; což o to, lže se dost, ale nijak zvlášť geniálně; pokud se u nás daří lži, je poněkud malicherná a zmetkovitá.

Daleko spíše u nás prospívá jiná forma nepravdy, a to přepínání. Jeden velký politik mi vypravoval, že k němu přišel jakýsi člověk od Jičina a řekl: „Život nás horalů je tvrdý.“ Tak jako se tento muž z pahorkatiny vydával za horala, mluví jiný o nesnesitelném útisku, druhý o katastrofálních poměrech, třetí o strašlivých zlořádech a čtvrtý o tom, že náš stát je na kraji záhuby. Ba i celé politické programy a situace bývají založeny na soustavném zveličování a nadouvání několika špatně zjištěných a křivě vyjádřených faktů. Kdyby se jednoho dne scvrkly a srazily na svou pravou míru všechny ty křečovitě zveličené rozměry, obíhající v našem veřejném slovníku, nastalo by veliké vystřízlivění v národě a lidé by vzali hůl na každého, kdo by k nim promlouval velkými a patetickými slovy. Ovšem ten veřejný div se nestane a lidé nevezmou hůl na ty, kdo je balamutí, spíše ze zvyku nebo proto, že jsou za to placeni, než ze živé fantazie a překypujícího temperamentu. Ale je ještě jedna forma nevážnosti k pravdě, která docela charakteristicky zabarvuje náš veřejný život: neochota informovat se o věci, o které mluvíme nebo píšeme. Každému z nás se může stát, že

ho jeho bližní slovem nebo písmem naríká dejme tomu ze zavraždění vlastní babičky. Já vím, že kdyby se to stalo například vám, je to bídné utržení a byl byste téměř v právu, kdybyste onoho bližního roztrhl jako slanečka.

Ale je tu ještě jeden veliký rozdíl: kdyby si ten dotyčný, dříve než vás tak nebo onak obviní, dal tu práci, aby zjistil, měli jste vůbec nějakou babičku, za jakých

Bratři Čapkové

okolností se vaše babička odebrala na onen svět, kdo byl při tom a ostatní podobné okolnosti, tu byste mu mohl a měl s jistým uznáním říci: „Pane, zdrtím vás sice za okamžik těmito pěstmi pro vaše bídné utržení, ale chci vám ještě předtím říci, že jste v jádře počestný chlap, neboť dal jste si vážnou práci zjistit skutečnou pravdu.“ Jenže je velmi pochybné, budete-li kdy mít příležitost takto svého utrhače oslovit. Odpůrce, který svá obvinění nebo námitky hledí předem ověřit, je koneckonců úctyhodný už proto, že ho můžete přesvědčit odvolávaje se na skutečnost; je to odpůrce, který je s to vám dát dosti učinění. Ale co máte dělat s človíčkem, kterému stačí, že slyšel, že vaše ba-

bička náhle zemřela, ač to bývala, chudák, taková silná ženská, aby ihned začal povolávat, že má z nejlepšího pramene, že jste svou babičku uškrtil řemenem od kalhot? Pravím, tento člověk není ani schopen satisfakce; bude tvrdit, že to neřekl, nebo že to řekl jinak, nebo si najde někoho, kdo prohlásí, že to nečetl, nepsal a do tisku nedal, nebo podepíše prohlášení, že vás tím nemínil urazit. Oč by nám všem bylo lépe, kdyby naši odpůrci byli na nás sice jako čerti a pásli po každém našem kroku, ale činili to s respektem ke skutečnosti; kdyby si na nás opravdu hleděli posvítit, místo aby mlátili hubou nebo perem ve stínu anonymity, nebo aby prsním tónem tvrdili na kterékoliv tribuně věci, o kterých je ani nenapadlo se přesněji informovat, spoléhající na to, že nechat pravdy není u nás žádná ostuda. Někdy si nejsme jisti, co je nejhorší zlo veřejného života, zda nenávisť, nebo korupce, nebo demagogie; ale největší zlo je nepravdivost, neboť nebýt jí, stála by nenávisť, korupce i demagogie tak strašlivě naze před očima všech, že by už ani nebylo nutno ji vyvracet.

Říká se, že pravda je jako zlato. Ano, zejména proto, že zlato také neleží na násvi jako husí trus, nýbrž musí se celkem pracně vykopávat nebo rýžovat. I pravda, ať o čemkoliv, se musí s jistým úsilím hledat a vydobývat. Kdybychom se obecně rozhodli nevěřit každému žvastu, přinutili bychom i ty, kdo nejvíc hřeší na lidskou lehkověrnost, aby to začali brát s pravdou trochu vážněji. Království lži není tam, kde se lže, nýbrž kde se lež přijímá.

Karel Čapek,

Lidové noviny 6. května 1928

Draf

Život člověka může osudově ovlivnit vrozená choroba, náhodné setkání i povolání rodičů. Anebo třeba skutečnost, že se narodí v pražské židovské rodině bankovního úředníka. Aspoň tak tomu bylo v roce 1892. Místo slibné kariéry, v níž by následoval svého otce, toužil Alfréd po duchovním poslání a zdálo se, že židovská obec získá slovuťného rabína. Později se ale vydal na cestu žurnalistiky, kterou

popsal v autobiografickém románu *Oltář a rotačka*. Novinář, známý v období tzv. první republiky pod autorskou značkou oblíbených kurzívek Draf, konvertoval v roce 1921 do římskokatolické církve. Publicistická a literární činnost PhDr. Alfréda Fuchse, pozdějšího ředitele zahraničního odboru ČTK, obsahuje na tisíce článků a přednášek, které oslovovaly čtenáře všech velkých deníků a časopisů své doby. V rozmezí let 1924 - 1939 napsal řadu knih (*pozn. red.: mj. „civilně“ psa-*

nou „O deseti svatých“ pro Čapkův projekt „Knihovna životní moudrosti“), zabýval se aktuálními tématy, posláním moderní žurnalistiky, sjednocením církví, budoucností sjednocené Evropy, papežskými encyklikami, vatikánskou politikou, křesťanskou státovědou, geopolitickým významem Československa jako duchovního a hospodářského mostu mezi východem a západem.

Nadešel temný rok 1939, začátek utrpení a zároveň poslední, nejtěžší životní zkou-

šky. Dr. Fuchs ztratil zaměstnání, kanceláře ČTK obsadili přísluhovači fašistické diktatury. Po těžké nemoci umírá jeho žena Slávka Therová. Zdrčený Fuchs s dcerou Evou vzdorují nepřízni osudu. Následují prohlídky, výslechy, výhrůžky. Odmítl opustit území protektorátu. Při jednom z výslechů na gestapu mu doporučili, aby odcestoval do ciziny, jeho další pobyt na území „říše“ neviděli jako žádoucí. Alfréd Fuchs odpověděl prostě: „Zde je moje vlast, tady jsem se narodil, studoval i pracoval, tady mám svou dceru, tady mám pochovanou svou ženu. Chci tady i umřít!“

Zastavili mu plat a v říjnu 1940 byl zatčen a odvezen do koncentračního tábora v Dachau s poznámkou: „Návrat nežádoucí“. Podle očitých svědků byl těžce nemocný Fuchs zařazen do čety na odklizení sněhu. Zesláblý cukrovkou, horečkou a parazity, se nemohl při těžké práci rychle pohybovat. Esesáci ho mlátili, sprostě mu nadávali, šlapali po jeho zu-

boženém těle. Pro svůj židovský původ byl stále častěji předmětem jejich „zá-bavy“. Také tentokrát ho nutili, aby vstal, zdvihl pravici a zvolal: „Heil Hitler!“ Vězeň beze jména se tomuto „žertu“ vzepřel. Zdvihl sice nakonec pravou ruku, ale zvolal: „Heil Jesus Kristus!“ To esesáky tak rozzuřilo, že ho vysvlékli a za 20° mrazu polévali vodou, která se na jeho těle měnila v ledovou kůru. Pak ho postavili k bráně tábora, kde zkrvavený mučedník ztratil vědomí. Zubozžený a horečkami vysílený, umírá v neděli 16. února 1941. Ještě v nevyřčených mukách, těsně před svým skolem, řekl blízkému spoluvězni o svých katanech: „Musíme se za ně hodně modlit, oni nevědí, co činí.“ Tak se skončila pozemská pouť člověka, který snad v předtuše svého tragického konce napsal: „Bolest nám otevírá dveře

Alfred Fuchs
na fotografii K. Čapka

do nových, tajemných dálek, vede nás hlouběji a výše, učí nás moudrosti, jest ohněm, který nás tříbí, jestliže ji dovedeme vzít a obětovat ji Bohu na oltář.“

Alfréd Fuchs navzdory utrpení zůstal věrný svým ideálům, zachoval jednotu slov a činů. Tam, kde končí hranice lidských možností, ukázal na vyšší poslání a smysl života,

odmítajícího nenávist a zlobu ve jménu lásky. **Jan Schwarz**

- Pořad o A. Fuchsovi „Oltář a rotačka“ z cyklu ČT „Cesty víry“ na webovém archivu ČT (29. 5. 2011)
- Pořad ČRo z cyklu „Portréty“ „Alfred Fuchs – umučený konvertita“ na webovém archivu ČRo (2. 1. 2014)
- Rozhovor Viléma Závady s A. Fuchsem na <http://archiv.ucl.cas.cz/>, Rozpravy Aventina, 1930, č. 9, str. 103

Googlajdá nedá...

Dnes už nejde o **církev A média**, ale natvrdo o **člověka V medialitě** světa. Stačí vidět lidi ve vlaku, dokonce i očividně milence, kterak místo hovoru mezi sebou šoupou ukazovákem po jakési tabulce. Připomínají mi stařečka Pagáče, který v 60. letech předpovídal, jak nám z televize budou krabicovatět hlavy. Lidová moudrost jen jinak vyslovila prorocství Martina Heideggera, že technika, která má sblížovat, nás bude oddalovat. To jen my si to nepřipouštíme a pořád si namlouváme, že média jsou **jen** technický **prostředek**, který nás informuje o světě, politice, církvi... Chacha!

Medialita už sama tvoří svět. Agresivně a podprahově. A interpretuje ho k obrazu svému. Nejen slovem a obrazem skrze zastaralá tradiční média, ale o to přesvědčivěji skrze další valem přibývající a rafinovanější mediální hračky. Ty nám skrze virtuální realitu ukazují svět, jaký není! Hrají si s námi. A že jim to jde! My si přece rádi hrajeme. Prizmatem mediálních „info“ se k nám dostávají interpretace interpretací událostí, které se staly-nestaly, neboli jen jakýsi „masox“ skutečnosti a ještě v negativním hávu. Nejlépe je přece „zavnímáno“ a hlavně placeno utrpení v přímém přenosu. Je placeno lépe než ropa a zatím i než voda. Divíte se, že herečka Kate Blanchett řekla: „Internet nesleduji. Jsou to nápisy na záchodkách.“ Přehnané? Opravdu? Co facebook? Kam se hrabou tajemství našich ložnic či zpovědnic? Totální výprodej, zpeněžení sebe sama, své intimity a individuality. Navíc spojený s poklesem ceny přátelství na anonymní nezávazný pseudokontakt. To vše věčně popluje kyberprostorem. Přičtete důsledky bití, zastrasování, vymizení jakýchkoli sofistikovanějších a hlubších témat a digi-demence dorůstajících generací je nasnadě. O promrhaném času nemluvě.

S medialitou je to jako s penězi. Neslouží nám, ale panuje. Dávno už nejsme na síť napojeni, ale do sítě vpleteni. Nejsme pavoukem, co ji splétá, ale mouchou v ní chycenou. Že naprosto, ale naprosto nesouhlasíte? Že právě vy nejste kojencem závislým na flašce (flashce) sítě? Že máte vše ve svých rukou či aspoň v ukazováku? Tak gratuluji.

„Žijeme jen ve svobodě emocí. Zánik světa nemůže být konceptem pro budoucnost. Jen návrat k jakékoli transcendentnosti může lidem vrátit naději.“ (fr. kulturní teoretik a urbanista Paul Virilio) Hle, konečně prostor pro církev!

Žurnalista Farreed Zakariya přidává: „*Bez ohledu na to, jak silné je lidské přesvědčení, jak dobře umějí lidé blogovat, tweetovat nebo rolovat, bez ohledu na to, jak rychle se informace šíří, lež stále zůstává lží.*“ Nemáme tohle všechno v popisu práce? S jediným facebookem Božím v Bibli a pak „face to face“ (tváří v tvář) Kristu víme o Bohu. Máme být jeho obrazem ve svobodě stvoření a v plné osobní odpovědnosti za sebe a ve vzájemné lásce sdílení svěřeného světa. **Ne ušoupaný ukazovák, ale teplé srdce.** A tak abych neutrácela „čas nám daný“ a nedopadla jak dědeček, který pořád měnil a měnil, až mu nezbylo nic, mám na televizi nápis: Nech toho a čti! Počítači věnuji patnáct minut denně, hlavně mažu takových třicet zbytečností, které mi denně s důrazem na jejich důležitost přicházejí dokonce i od jinak soudných přátel. Buď si myslí, že na to mám čas já, nebo ho mají oni. A tak surfuj, surfujete, surfujeme...

P. S.: Nemám nic proti sociálním médiím. Pro osamělé či nemocné mají svůj význam. A jsou výjimky, které potvrzují pravidla – třeba prof. Jan Sokol, který s přáteli opravuje chyby a hlouposti ve Wikipedii. Přesto radím ostražitost a nedůvěru. A svůj čas věnovat bližním. Není o tom ten Boží facebook? **Jana Šilerová**

MŮŽETE SI PŘEČÍST

Ladislav HERYÁN: Země bez obzoru. Edice Rozhovory nad Biblií, svazek 8. Vyšehrad, Praha 2015. 271 stran. 288 Kč. ISBN 978-80-7429-640-6.

Země bez obzoru je název již osmého svazku oblíbené vyšehradské edice, v níž již několik let vycházejí prepisy rozhovorů nad Biblií, které vede moderátor a kazatel Petr Vaďura již dlouhá léta se svými hosty v pořadech Ranní slovo na stanici Český rozhlas 3 – Vltava a Na křesťanské vlně Plzeň (ČR Plzeň).

Rozhovory jsou poměrně hojně poslouchané. Různorodé jsou texty a hosté, s nimiž je Petr otevírá, takže každý nový díl je překvapením. Monograficky upravený prepis těchto rozhovorů spojených jen s jednou postavou pak umožňuje soustředěněji vnímat způsob, jakým se oba muži do textu ponořují. Zajímavé je sledovat, co Petr z probíraného textu vybere, jak klade otázky, co jej zajímá. Stejně tak je zajímavé, jak host otázku uchopí, jak pojme svou odpověď a jakými ohledy se ve své odpovědi řídí. Tedy zda se nechává vést vykládaným textem, nebo redaktorovou otázkou, nebo ohledem na posluchače (jehož ovšem nezná), nebo svými zkušenostmi, nebo třeba důrazem na přesnost odpovědi, zohlednění nastudovaných podnětů či snahou upozornit na něco neobvyklého. To je u každého hosta i každého rozhovoru jiné. U Ladislava Heryána je to dáno jeho působením kněze, praxí s mladými lidmi, tedy pastoračními ohledy a homiletickým přístupem. Snaží se být srozumitelný jakémukoli posluchači. To je asi nejzřetelnější, když zamíří do hlubin textu. Na tom ukazuje nejen, že biblickému textu rozumí, ale že zvěst Bible má pro něj spirituální přesah a že sám vykládaným textem žije. Neboli že mu rozumí zevnitř. A pomocí svých zkušeností pak svého posluchače konkrétně vede k tomu, jakým způsobem se lze studovaného textu chopit a přezobit jej do svého života. To je jistě velmi cenné s ohledem na to, že povědomí o biblické zvěsti postupně slábne stejně jako schopnost čtenáře soustředit se na psaný text.

Ladislav Heryán studoval teologii v Římě a v Olomouci. Doktorát má z Nového zákona (Parrhesia v janovské literatuře). Překládá knihy, je členem Kongregace salesiánů Dona Boska a učil biblistiku na Teologické fakultě v Českých Budějovicích. Kniha rozhovorů s ním obsahuje většinou výklady evangelií (17) a žalmů (7). Několik rozhovorů je tematických. Obsah vykládaných textů je seřazen podle pořadí biblických knih v ČEPu s tím, že kromě názvů rozhovorů je v obsahu i označení probíraného úseku. To jistě ocení ti, kdo potřebují nalézt výklad konkrétního biblického místa.

Země bez obzoru je vlastně Heryánův překlad názvu alba No Line On the Horizon (261.262) irské skupiny U2. Písním této skupiny jsou věnovány dva rozhovory (z let 2006 a 2012) a jedna anonce pro křesťanský časopis. Převzetí motivu názvu alba do názvu svazku je svým způsobem příznačné. Oba muže evidentně texty U2 oslovují, oba mají o produkci této skupiny zájem a pozoruhodné znalosti a oběma umožňují písně vystoupit z náboženského prostoru do širšího společenského kontextu, až se zdá, že jim oběma srdce nad U2 hoří více než nad biblickými texty. Heryán užívá skladby U2 při svých exerciciích s mladými jako mostu,

jímž je navádí k duchovním skutečnostem života, nebo jako prizmatu, jímž umožňuje přemýšlet o společnosti a úkolu člověka. Mnoho skladeb U2 také v knížce Heryán uvádí ve svém překladu. Název *Země bez obzoru* interpretuje Heryán podle obrazu na přebalu stejnojmenného alba jako výraz „splynutí země a nebe, kdy se to Boží nějakým způsobem propojuje s tím lidským“ (262). To myslím hodně vypovídá o způsobu Heryánovy práce s biblickým textem a představuje to klíč pro vstup do knihy rozhovorů.

Heryána zajímá živý člověk a mrtvý text je mu jen cestou k tomu živému posluchači či čtenáři. Ve svých výkladech nechává proto zvěst Bible dopadat do života, včetně života svého. Jediným relevantním kontextem slov Bible je mu proto kontext lidského života. Samotný text Bible Heryán vnímá přes (a) překlady; (b) důkladnou znalost založenou nejen na studiu odborné literatury, ale na vlastním prožití textu, na jeho uchopení meditací (zejména na výkladech Janova evangelia je to patrné) a zvnitřnění; (c) svou osobní zkušenost, kterou často posluchači nabízí (četbu to příjemně odlehčuje). Ve výkladu mnohde uplatňuje volné asociace, které vyvažuje nemnohými vhledy do původního znění biblického textu, kterým kriticky překladatelskou práci koriguje.

Jakkoli je práce na přípravě tištěného vydání těchto výkladů zásluhou Petra Vaďury tradičně velmi pečlivá, neobešlo se to bez zbytečných stereotypů. Zmíním tři a to proto, že dobrá literatura by měla stereotypy bořit. Myšlenku o dvou bozích – tom starozákonním a tom novozákonním (36) – není třeba přizívat. Je dostatečně hloupá na to,

aby byla zapomenuta. Je to laciné klišé, které nemá právo na život a není proto třeba jeho pomocí nadbíhat protinábožensky založeným laikům. Ti stejně knihu číst nebudou a budou-li, pak to jistě nebudou chtít pochopit. Druhým klišé je důraz na štěstí (43). Blahoslavený je přece ten, kdo to má u Boha dobré, o němž Bůh ví a s nímž počítá. Nikoli šťastný. Vždyť ti, jímž to Ježíš říká, jsou hluboce nešťastní a on jim pocit štěstí neslibuje. Slibuje jim vysvobození. Štěstí (stejně jako např. úspěch) patří do slovníku konzumenta náboženských zážitků, pro nějž je náboženství zdrojem zábavy, nástrojem užívání si, nikoli do úst starozákonních postav. Ti nežili pro štěstí, ale pro Boha. A tím třetím klišé je pojetí evangelia jako dobré zprávy (213nn). Výraz „dobrá zpráva“ je přeci jen překlad pojmu euaggelion, nikoli jeho obsah. Ten apoštol Pavel přesně definuje v 1 K 15,1-5. Ř 1,2-4.16 (srov. str. 211).

Děkuji za další knihu podnětných rozhovorů oběma protagonistům. Vážím si pracovitosti Petra Vaďury a jeho neutuchajícího nadšení sdílet poznání a podněcovat myšlení. Děkuji Ladislavu Heryánovi za dosvědčení věrohodnosti biblické zprávy, za odvahu, ve které formou osobního svědectví nechává posluchače / čtenáře nahlédnout do svého uvažování a angažovaného křesťanství. A děkuji panu Jaroslavu Vrbenskému, odpovědnému redaktoru z nakladatelství Vyšehrad, za podporu celé této edice a za prozíravost, s níž myslí i na prostého křesťanský smýšlejícího čtenáře, na zmateného a tápajícího konvertitu nebo na začínajícího studenta bohosloví, pro které jsou tyto pomůcky velmi důležité a aktuální.

Jiří Beneš

Výběrové řízení

Brněnská diecéze ČCŠH vypisuje výběrové řízení na obsazení pozice vedoucího diecézního ekonoma.

Požadavky: pracovní poměr na plný úvazek, VŠ vzdělání ekonomického směru, praxe v oboru, občanská a mravní bezúhonnost, doložená výpisem z rejstříku trestů, členství v ČCŠH výhodou

Platové podmínky na vyžádání na adrese: Brněnská diecéze ČCŠH, Joštova 7, 602 00 Brno, e-mail: michaela@ccshbrno.cz, Tel.: 532 162 111

Zacheus uvádí

Zacheus, jihlavský klub pro volný čas, v neděli 21. 2. v 10 h pořádá:

• Setkání rodin s dětmi s hrami a malým divadýlkem

Stálé akce:

• út 18 h - Hodinka nad Bibli
• út 10 h - Setkání onkologických pacientů

• čt 18 h - Anonymní alkoholici
FB: Zacheus Klub, e-mail: frantisek-tichy@email.cz, tel.: 736 265 817, Komenského 20, Jihlava FT

Pište s námi Český zápas!

Milí čtenáři, budeme rádi, když se na vzniku Českého zápasu budete ve větší míře podílet i vy - duchovní i laičtí členové náboženských obcí - a přispějete tak ke zvýšení jeho kvality i pestrosti. Plán jednotlivých „magazínových“ čísel je již stanoven:

- Březen - Velikonoce
- Duben - Liturgie a modlitba
- Květen - Čechy v době Karlově (Karel IV., Jeroným Pražský)
- Červen - Kompaktáta a basilejský koncil
- Červenec - Odkaz Mistra Jana Husa a církev utrakvistická
- Srpen - Aktivita a odpočinek
- Září - Výuka náboženství a církevní školy, pastorece dětí a mládeže
- Říjen - Věda a víra
- Listopad - Naděje věčného života
- Prosinec - Vánoce red

Pořady s náboženskou tematikou ve vysílání Českého rozhlasu

ČRo Dvojka

Jak to vidí 30 min. moderuje Zbyněk Czerník a sestra Anjaška (Jana Prošková)	8.30–9.00 neděle
Kontakt Dvojky 60 min. moderuje Iva Střížková	20.00–21.00 každou druhou středu

ČRo Vltava

neděle dopoledne	
Etická knihovna	6.35–06.55
Liturgický rok	7.00–07.35 Duchovní skladby a vysílání
Ranní slovo	7.35–08.00 o liturgických svátcích
Duchovní hudba	8.00–09.00 hudební publikátka
Bohoslužba	9.00–10.00
Varhanní hudba	10.00–10.30
pondělí - pátek	
Ranní živaha	6.50–7.00 etika, móda, vlna
Bohoslužby o církevních svátcích.	

ČRo Plus

Vertikála 30 min.	9.10–10.00 neděle
Hovory o víře 25 min.	20.35–21.00 neděle
Ranní, Dopolední a Odpolední Plus	Po–So nepravidelně přispívky ČVPR z náboženské oblasti

ČRo Radio Wave

Hergott 60 min.	18.00–19.00 neděle 4.00–5.00 středa repríza
-------------------	--

REGIONÁLNÍ STANICE ČRo

Všechny regionální stanice vysílají:	
Mezi nebem a zemí 58 min.	9.04–10.00 sobota magazín o víře a spirituality
Šalom alejchem 15 min.	19.45–20.00 neděle pořad o židovství v českém i mezinárodním kontextu

www.rozhlas.cz

Husova kauza v Pardubicích

V přednášce s názvem „Husova kauza“ bude krok za krokem probíráno posledních pět let Husova života s důrazem na právní aspekty jeho případu. Přednese ji zakladatel a hlavní autor webu „husitstvi.cz“ Jiří Motyčka, který se husitstvím a českou reformací profesionálně zabývá přes 30 let. Protože jsme v jubilejním roce 2016, bude pozornost věnována i případu Jeronýma Pražského. Seminář se bude konat v sobotu 19. března v 10 h v Pardubicích, a to v sálku na faře ČCE (Sladkovského ul. č. p. 638). red

Týdeník Církve československé husitské.
Vydává: Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6.
Vedoucí redaktorka: ThDr. Klára Břeňová,
redaktoři: PhDr. Václav Drašnar,
Mgr. Ervín Kukuczka, Milan Udržal, grafik.
Šéfredaktorka Cesty: Mgr. Jana Krajčířiková.
Tel. redakce: 220 398 107;
e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz
Tisk: Grafotechna. Distribuce a reklamace:
A.L.L. production s. r. o.,
F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9,
tel. 234 092 866,
e-mail: martina.machackova@predplatne.cz.
Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků.
Předplatné: František Brynych, tel.: 220 398 117,
e-mail: frantisek.brynych@ccsh.cz

DUŠI 123
ZIMA 2015
 BROJTEK 34

Ne náš, Hospodine,
 ne náš, ale svoje jméno
 slaví! (2 118, 1)

eni Bůh!

ČESKÝ BRATR

Nově vzniklé...
 Nově vzniklé...
 Nově vzniklé...
 Nově vzniklé...

ZIVOT VÍ

Rapper ENVE
 KDO ŽIJE S BOHEM
 MA MNOHEM VÍC

HUSITA

Časopis Právního ústavu ČCSPH
 číslo 4, 2015, 400 Kč / číslo 1, 2015, 20 Kč / 1 EURO

THEOLOGICKÁ

R

THEO

Katolický týdeník

Papež: Rodina je lék

V Římě se po roce opět scházejí kardinálové, biskupové, teologové, manželské páry a další delegáti, aby se v nadcházejících týdních věnovali tématu „povolání a pořízení rodiny v církvi a v současném světě“.

Na společné cestě

bratrská rodina

ČESKÝ BRATR